

VEJEN DERTIL

Fly fra København til Windhoek i Namibia koster retur fra 4500 kroner. Billeje koster fra cirka 250 kroner pr. dag i Namibia for en lille tohjulstruktet bil ved en uges leje. Nogle vælger i stedet at leje en firehjulstrækker, eventuelt én med et telt, der kan opslås på taget. Det er billigere at leje bil i Sydafrika, hvor en bil fås ned til 100 kroner pr. dag. Man kan derfor overveje at flyve til Cape Town (retur fra 4000 kroner) og køre til Namibia derfra. Husk at tjekke, om bilen må tages med over grænsen, og medbring attest fra udlejningsfirmaet herom.

Camping koster typisk 100-150 kroner pr. person pr. nat. Hytter inde i nationalparkerne koster typisk omkring 1000 kroner pr. nat for et dobbeltværelse. Bed & breakfast i byerne koster fra 200 kroner for et dobbeltværelse.

Det er bedst at besøge Namibia i tørstiden fra maj til oktober. Her kan man også se flest dyr i nationalparker som Etosha, da dyrene søger mod parkens vandhuller. Dagtemperaturer i tørstiden er 20-25 grader, men temperaturen kan om natten falde til ned under 10 grader.

Namibia er et forholdsvis nyt rejseland, men ikke desto mindre fantastisk. Landet i Afrika byder på smukke landskaber, farverige stammefolk og exceptionel kørselv-safari.

Eventyrlandet midt i den mægtige ørken

Jakob Øster, rejseaktiv@berlingske.dk

Mørket er for længst faldet på, da vi efter en lang dags kørsel ankommer til Hobas-campingpladsen i det sydlige Namibia.

Jeg er med min kæreste på roadtrip i det sydlige Afrika, og siden i morges har vi tilbagelagt den godt 850 kilometer lange køretur nordpå fra Cape Town i Sydafrika. Nu er vi trætte.

På mange afrikanske campingpladser kan man bo i hytter, og uden at have booket overnatning på forhånd satser vi på at have heldet med os ved ankomst. Men her er hverken hytter eller personale. Kun en grænsebom, som vi heldigvis selv kan løfte op, så vores lille udlejningsbil kan passere, og så er her gold afrikansk jord, hvor vi slår vores medbragte telt op. Vores telt, som jeg heldigvis ved en sidste øjeblik indskydelse hjemme i Danmark nogle dage forinden hev ned fra hylden og lod indgå i oppakningen.

Vi har hverken medbragt mad eller køgegrej, vi er udmattede og sultne, og her er ikke en restaurant i miles omkreds. Det eneste vi har er jord, et strømudtag og - ser man bort fra det svage lys fra de funklende stjerner - mørke. Omkring os står kun ganske få

andre opslåede telte på den lille, tørre campingplads.

- Jamen, er det ikke ...? lyder en stemme fra nabopladsen så pludselig på syngende dansk. Stemmen tilhører en gammel gymnasieelevinde. Hun hedder Astrid og arbejder med base i Lusaka i Zambia for en nødhjælpsorganisation, og hun er tilfældigvis sammen med sin mand og et par venner taget hertil for at vandre i den nærliggende Fish River Canyon.

- Vil I ikke spise med? spørger Astrid, og kort efter er vi bænket omkring lejrålet og gnasker en velsmagende gryderet i os.

Big Daddy og Dead Vlei

Efter næste morgen at have nydt solopgangen over Afrikas største kløft kører vi 550 kilometer nordpå og ind i Sossusvleis magiske ørkenlandskab. Meget passende for det isolerede og aparte landskab fortæller de lokale os, at stedets navn betyder "Der du ikke vender tilbage fra".

Her ligger nogle af verdens største sandklitter, og vil man trods stednavnet være sikker på at vende tilbage, skal man, hvis man selv vil køre det sidste stykke ind til klitterne, som minimum råde over en firehjulstrækker. Med udsigten fra toppen af den 325 meter høje klit

"Big Daddy" ud over det bugtende røde landskab ser det ud, som om - hvis man ser bort fra de græssende oryx-antiloper - at vi er landet på Månen.

Ikke langt derfra ligger Dead Vlei, en udtørret saltsø med døde - nærmest forstenede - akacietræer, der aldrig nedbrydes, fordi der ikke er fugt nok i luften.

Grusveje i hundredekilometervis fører os videre nordpå mod landets hovedstad, Windhoek. Netop som vi når frem til asfalteret hovedvejen ind mod storbyen, punkterer vi. I tussmørket skifter vi hurtigt til reservehjul, og sent om aftenen ankommer vi til hovedstaden.

"Her bør I ikke køre efter mørkets frembrud," får vi formanende og lidt overraskende at vide, efter at vi er nået i sikkerhed bag pigtrådshægtet på vores hyggelige gæstehus.

"Og for alt i verden må I ikke gå alene rundt efter mørkets frembrud."

Efter at solen er stået op, virker Windhoek dog meget fredelig, da vi næste dag går rundt og besigtiger byens attraktioner. Forinden har vi på et lokalt værksted for næsten ingen penge fået lappet vores punkterede dæk, så bilen er klar til nye eventyr.

På gaden omkring os er næsten alle iklædt

Hverken levende eller døde. Det er så tørt her ved Dead Vlei, at akacietræerne ikke får fugt nok til at kunne nedbrydes, så de ender deres dage som forstenede stammer. Fotos: Jakob Øster

Ung himba-kvinde med den karakteristiske gedeskindskrone, der viser, at hun er gift.

almindeligt, vestligt tøj, men indimellem ser vi damer gå rundt i farvestrålende kjoler og store spøjse bådformede hatte. De tilhører herero-stammen, et af Namibias mange stammefolk. En udspringer af herero-folket er det endnu mere traditionelle himba-folk, som nu residerer i Kaokaland-provinsen i den nordlige del af landet. Et besøg hos dem er næste stop på vores rundrejse.

Besøg i en himba-landsby

Den himba-landsby, vi besøger, består af jordfarvede, runde hytter, der ligner små bikuber. Otte hytter bygget af mudder, pinde og kolort står i rundkreds om en bålplads.

Mændene er hyrder og er normalt i marken, men to af dem arbejder åbenbart hjemme i dag og holder lejrens otte himba-kvinder med selskab.

Kvinderne laver mad og passer børn. De er nøgne på nær et klæde svøbt om livet og er smurt ind i otjize; en rødbrun blanding af smørfedt, aske og okker, der skulle holde huden skinnende, ung og glat. Håret smøres de også ind i samme substans, så det ser ud, som om de har dreadlocks lavet af ler. På én gang lugter de af deres hjemmelavede urteparfume, sved, varm jord og smør. Dag-

ligt bruger de timer på at smukkesere sig, og de af kvinderne, der er gift, udsmykker stolte deres hovedbunde med en hjemmelavet gedeskindskrone.

Det eneste ord, himbaerne kan på engelsk, er "hello", men til alt held har vi allieret os med den lokale guide Andrea, som kan oversætte. Hun fortæller, at kun yderst få himbabørn går i skole. Landets arbejdsløshed er så høj, at de alligevel næppe får job. Og mødre vil ikke afgive deres børn af frygt for, at de bliver for normaliserede og derefter ikke ønsker at vende tilbage til familien og deres traditionelle liv.

Hun beretter også, at de penge, turister som os betaler for et besøg her i landsbyen, går til mad og til at holde himba-kvinderne ude af prostitution.

- Alle besøgende opfordres desuden til at hyre en lokal guide, fortæller Andrea.

- Desværre har der nemlig været eksempler på, at uledsagede mandlige turister er kommet tilbage fra et besøg hos himba-kvinderne helt smurt ind i rødbrunt smørfedt, og det kan man jo tænke lidt over.

FORTSÆTTES
PÅ NÆSTE SIDE

Himba-kvinderne er smurt ind i blanding af smørfedt, aske og okker, der skulle holde huden skinnende, ung og glat. Håret smøres de også ind i samme substans, så det ser ud, som om de har dreadlocks lavet af ler.

Mændene i himba-landsbyerne er hyrder og arbejder normalt hele dagen i marken. Ved vores besøg var to af mændene dog hjemme i lejren. Foto: Jakob Øster

← FORTSAT FRA FOREGÅENDE SIDE

"Gå ikke ind. Ring på klokken og hold porten lukket," står der på et skilt ved indgangen til Otjitotongwe gepardfarm, der også er beliggende i det nordlige Namibia og er turens næste stop.

Et godt råd, for inde bag ved ståltrådslågen spankulerer der såmænd en gepard frit omkring. Farmen, får vi snart efter fortalt, er opstået som følge af, at geparder løb ud af Namibias officielle nationalparker og nedlagde de omkringboende landmænds kvæg. Mange landmænd begyndte derfor at skyde geparderne, indtil gepardfarme som denne blev oprettet. Nu bliver der udloddet dusør for indfangelsen af levende geparder, der altså nu i stedet huserer i store privatejede parker.

En gang om dagen kan besøgende overvære fodringen af de indhegnede, men stadig vilde geparder, der akrobatisk springer op i luften for først at tildrage sig det friske kød, der typisk stammer fra æsler.

Inde på selve gården bor til gengæld tre fuldt udvoksede geparder, der altid er blevet håndfodret og har fået mælk på flaske, så de nu er tamme. Det var en af dem, der vogtede porten, da vi ankom. Og det er selvfølgelig dem, verdens hurtigste landdyr, som stort set hver eneste turist, der har været på besøg, skynder sig hen til for at få taget en selfie sammen med.

Eventyrlige Etosha

Vores lange namibiske roadtrip ender i Etosha-nationalparken i nord. På et lille kontor i hovedstaden er det nogle dage forinden lykkedes os at reservere teltovernatninger i et par af de udsigtscamps, som er safariparkens varemærke. Dagene tilbringer vi med kørsel selv-safari med vores lille udlejningsbil, og om aftenen kan vi sidde på en bænke ved lejrens projektørpulyste vandhuller og se dyrene komme til for at drikke. Det føles lidt ligesom at se et dyreprogram i fjernsynet, men dét, vi ser, er vild natur i realtid.

Mens solen går ned, kommer horder af antiloper, flokke af elefanter, luntende giraffer og prustende næsehorn ind fra den tørre savanne og hen til Okaukuejo-campens vandhul for at tage sig en tør vand. Da jeg senere på aftenen mødt af indtryk kravler i soveposen i vores lille telt, hører vi det vilde brøl fra en løve. Med endnu ikke knappede bukser, en trøje, der vender forkert, og en rift på kinden fra en afrikansk tornebush, sidder vi kort tid efter igen foran vandhullet.

I projektørernes skær er en stor hanløve i færd med at fortære en lille antilope, den har nedlagt.

Efter nogle dages uovertruffen safari, hvor vi uden af at gøre os de store anstrengelser selv har spottet alle Big 5-dyrene, sætter vi en meget sen eftermiddag kursen mod Halali-

campen. Porten ind mod campen lukker ved solnedgang, så vi har travlt og kører i vores forsøg på at nå frem i tide præcis så stærkt, som det er tilladt.

Selvfølgelig er det, mens vi har allermest travlt, at naturen viser sig fra sin mest uforudsigelige side. Snart efter lunter en vild hund nemlig pludselig ud af det høje græs og ud på vejen foran vores bil. Den "farvede ulv" kaldes dette sjældne og truede rovdyr også på grund af dens karakteristiske gule, orange og sorte pletter. Oplyst af den bløde aftensol kigger den på os, mens den krydser vejen, og jeg febrilsk forsøger at hive mit kamera frem. Desværre er jeg slet ikke hurtig nok, og den enlige vilde hund - der ellers typisk ses som en del af en flok - er for længst opslugt af det gule græs, da jeg endelig har udstyret klar.

Der er kun 10 minutter, til porten lukker for natten, da vi for fuld fart fræser de sidste få hundrede meter ad den støvede grusvej mod Halali-campen.

- Stop, råber min kæreste nu, hvor vi ellers næsten er nået frem i tide.

Jeg klodser bremsen, og dér sidder den. Blot 10 meter fra grusvejen og halvt skjult bag nogle siv i det varme, gule lys sidder en smuk leopard og kigger direkte og venligt på os. Jeg har været på en del safarier og har set mange leoparder. Men aldrig så tæt på i så flotte omgivelser og i så flot lys. Vi har kun fem minutter sammen med den. Den gaber og blotter sine tænder og lunter så ind i buskadsen.

Fornøjelig udsigt

Bag hegnet udgør Halali den måske bedste safaricamp, jeg nogensinde har overnattet i. Ikke kun fordi den råder over en svalende svømmepøl, en dejlig restaurant med vildt på menuen og overnatning i alle prisklasser lige fra simpel friluftscamping til luksushytter. Men mest af alt grundet lejrens beliggenhed. Bag sikre hegn kan vi med en kold øl i hånden fra bænke ved det højtliggende udsigtspunkt kigge ned på dyrene, der i solnedgangen i hobetal kommer for at drikke fra vandhullet under os.

Især kommer her mange legende elefanter, der kærligt snor deres snabler sammen og sprøjter vand ud over hinanden.

På kun et par uger har vores roadtrip budt på besøg hos sæere stammefolk og på nærkontakt med sjældne, vilde dyr. Vi har skuet ud over Afrikas største kløft og ned fra nogle af verdens højeste sandklitter. Efter et par tusinde kilometers kørsel gennem det store land er vi nu nået til turens sidste stop. Vi betragter elefanterne lege på den magiske savanne foran os. Og funderer over, om den behageligt samarbejdsvillige leopard mon stadig lusker rundt derude kun et par hundrede meter fra lejren.

LÆS OM FLERE OPLEVELSER
I NAMIBIA PÅ SIDE 8

Da vi kommer ræsende hjem mod vores lejr, som er ved at lukke for natten, ser vi denne leopard lige ved siden af grusvejen.

På besøg på Otjitotongwe gepardfarm.

Fem andre oplevelser i Namibia

1 Fish River Canyon

En meget hård vandrerrute leder de 85 kilometer fra Hobas til Ai-Ais i bunden af "Fiskeflodskløften". De fleste vælger kortere dagsture. Det er muligt at svømme i Fish River blandt flodens meget store fisk.

2 Skeleton Coast

Skeletkyst-nationalparken er kendt for sine mange skibsvrag og utilgængelige kyster. Den sydlige del af parken kan man selv køre ind i, hvis man råder over en firehjulstrækker. Den nordlige del tillader kun adgang med et lille fly.

3 Spitzkoppe

Særlige 120 millioner år gamle klippeformationer. De kaldes også Namibias Matterhorn, og hovedklippen er et yndet udflugtsmål for klippeklatrere. I gamle dage var det en særdeles svær klippe at bestige grundet placeringen i ørkenen, højden, varmen og afstanden til nærmeste sted, hvor man kunne få vand.

4 Kolmanskop

Spøgelsesby i det sydlige Namibia. Byen opstod, da der blev fundet diamanter i nærheden, men da minen var tømt, blev byen forladt. Kolmanskop er populær blandt fotografer, da de forladte huse delvist er opslugt af ørkenens sand. Kristian Løvings film "The King Is Alive" om en gruppe turister, der strandet i den nambiske ørken, er optaget her.

5 Epupa-vandfaldene

Epupa er herero-sprog og betyder skum. Adgang i den ufremkommelige del af det nordlige Namibia kræver en firehjulstrækker. Til gengæld belønnes man med udsigten til figentræer, baobabtræer, makalani-palmer og farvede klipper, der indrammer vandfaldene.

Fish River Canyon er Afrikas største kløft. Den er 160 kilometer lang, og floden i bunden af den er Afrikas længste indlandsflod. Foto: Jakob Øster